

flektere, men blandt disse naive er der en meget stor Mængde Mennesker, som dog ikke ere mere naive, end at vi have Ret til at mene, at de ud fra deres Forudsætninger ikke handle i saa daarlig Tro. Der er en Husmand, en lille Gaardmand eller Indsiddet ude paa Landet. Han har gennem mange Aar holdt sin „Sorø Amtstidende“, og han tror paa dette Blad og paa hver Linie, der staar i det. Han kender Redaktøren som en vederhæftig Mand, der ikke vil indlade sig i nogen som helst mislige Transaktioner. Han har set dette Blad ved en og anden Lejlighed paatale Bondefangeri af forskellig Natur, og han tror ikke alene, hvad der staar i Teksten, men ogsaa paa Annoncerne, og han kan ikke tænke sig, at der ind i dette Blads Spalter kommer en eneste Linie, uden at Redaktionen i alt Fald kan staa bagved det. Han ofrer da sine Penge uden at mistro dem, der avertere, og han bliver snydt. Det er meget store Beløb, der paa den Maade ligefrem listes ud af Folks Lommer, og jeg tror ikke, man kan komme udenom den Sag, f. Eks. ved en Henvielse eller Bemærkning som den, Justitsminister Alberti i sin Tid fremkom med, at de Folk, som ville snydes, maa finde sig i at blive snydte. Nu forstaa vi bedre, at daværende Justitsminister Alberti kunde udtale sig saaledes. Det gjorde en vis Virkning den Gang, men jeg tror ikke, det længere vil gøre nogen Virkning, og jeg vil derfor opfordre den højtærede Justitsminister til allerede i indeværende Rigsdagssamling at forelægge for Rigsdagen et Lovforslag, ved hvilket Myndighederne kunne blive satte i Stand til effektivt at faa sat en Stopper for Reklameringen med det meningsløse Arkanauvæsen.

Jeg tænker imidlertid ikke alene paa disse saakaldte Medicinal-Annoncer, som anbefale Midler for alle mulige Sygdomme og love Helbredelse for alle Slags Sygdomme. Jeg tænker ogsaa paa et meget vidt forgrenet Omraade af Annoncer, som i større eller mindre Grad direkte have deres Udspring i den rene, skære Svindel. Der findes saaledes ofte i nogle Blade Annoncer, hvori der udloves en Beskæftigelse til 100 eller 150 Kr. om Maanedet til Personer, som ville paatage sig nogle Timers Ulejlighed om Dagen. Denne Fortjeneste kunne de opnaa ved at indsende et Beløb af 50 Øre eller 1 Kr. i Frimærker til et eller andet Bureau her i København. Det er mærkeligt nok, at et Blad som f. Eks. „Kristeligt Dagblad“ har saadanne Annoncer, thi de maa kunne sige

sig selv baade i Ekspeditionen og i Redaktionen, at der er Humbug bagved, det kan ikke være rigtigt, det er umuligt. Og der er i øvrigt fremkommet saa mange Oplysninger om disse Forhold, at deres Mistro i hvert Fald maatte være vakt. Det er heller ikke smaa Midler, der paa den Maade indgaa i Lommerne paa københavnske Bondefangere, thi andet ere disse Folk i Virkeligheden ikke.

Eller man finder Annoncer om Adoption og Pleje. Man finder f. Eks. en Annonce fra et Adoptions- og Plejebureau, Vesterbrogade 77, Adoptionsbureauet „Danmark“, oprettet 1877, som indehaves af Vorslund Iversen og Bodø. De anvise udmærkede Plejehjem, og der henvender en hel Del fattige, naive Kvinder sig rundt omkring fra Landet for at faa deres Børn anbragte i Pleje. Der kom saadan en naiv, fattig Bondepige til mig i Lørdags. Hun havde henvendt sig til dette Plejebureau for at faa sit Barn anbragt, hun kunde betale en Smule derfor og havde faaet anvist et Plejehjem nede ved Skelskørkanten. Da hun kom derned, viste det sig at være Vrøvl, de kendte ikke noget til denne Historie, og hun rejste saa tilbage til København med sit Barn. Hun havde paa Bureauet maattet betale 60 Kr., inden hun havde faaet anvist dette Plejehjem, og da hun kom tilbage for at faa disse Penge, nægtede man hende dem. Hun henvendte sig saa til mig, og jeg gik ud paa Plejebureauet for at bede disse Herrer, som indehave det, om at udbetale Pigen hendes Penge, de 60 Kr. Ja, det skulde de gerne. Da jeg bad om at faa Pengene med mig, svarede de, at de havde ikke saa mange Penge hos sig, de stod i Banken, men de skulde blive hævede, og saa skulde Pigen faa sine Penge, og om hun ikke selv vilde komme og hente dem. „Ja, kan hun saa faa dem?“ Jo, det skulde hun nok. Saa kom Pigen til mig, og jeg sagde, at hun skulde gaa derud ved Syvtiden, men at hun ikke skulde nøjes med mindre, end hun havde betalt. Pigen kom saa tilbage til mig Kl. 7½ og meddelte mig, at nu vare de flyttede i Mellemtiden, og hun havde ingen Penge faaet. Jeg henvendte mig saa til Politiet med denne Sag, og Politiet lovede at undersøge den, men det var aabenbart, at det interesserede ikke Politiet ret meget.

Ogsaa her kunde jeg ønske, at Justitsministeren kunde give et Paabud; blot ved en Skrivelse f. Eks. til Politimestrene kunde der sikkert opnaas adskilligt i Retning af, at Politiet var lidt mere